

קשת בענן

"את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ" (בראשית פרק ט פסוק יב)¹
 "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'..." (יחזקאל א
 כח)

כתר יונתן בראשית פרק ט פסוק יג

את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית בין מאמרי ובין הארץ.³

מסכת אבות פרק ה משנה ו

עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות ואלו הן פי הארץ ופי הבאר ופי האתון והקשת והמן והמטה והשמיר והכתב והמכתב והלוחות ... ויש אומרים אף צבת בצבת עשויה.⁴

רמב"ן בראשית פרק ט פסוק יב

המשמע מן האות הזה שלא היה קשת בענן ממעשה בראשית, ועתה ברא ה' חדשה לעשות קשת בשמים ביום ענן ... ואנחנו על כרחנו נאמין לדברי היונים שמלהט השמש באויר הלח יהיה הקשת בתולדה, כי בכלי מים לפני השמש יראה כמראה הקשת. וכאשר נסתכל עוד בלשון הכתוב נבין כן, כי אמר את קשתי "נתתי" בענן, ולא אמר "אני נתתי" בענן, כאשר אמר זאת אות הברית אשר "אני נתתי". ומלת קשתי מורה שהיתה לו הקשת תחילה. ולכן נפרש הכתוב, הקשת אשר נתתי בענן מיום הבריאה, תהיה מן היום הזה והלאה לאות ברית ביני וביניכם. שכל זמן שאראנה אזכיר כי ברית שלום ביני וביניכם.⁵

אבן עזרא בראשית פרק ט פסוקים יג, יד

את קשתי הנה נתתי עתה קשת בענן. ואין פירושו כאשר אמר הגאון כי בתחילה היתה: ונראתה הקשת - אילו היינו מאמינים בדברי חכמי יון, שמלהט השמש תולד הקשת, יש לומר כי השם חיזוק אור השמש אחר המבול, והיא דרך נכונה למבין ... וטעם והיתה הקשת בענן. שהיא לעולם שם בסתר, והשם רואה אותה.⁶

¹ ובפסוק יג הסמוך: "והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן". ושני פסוקים בהמשך, פסוק טז: "והיתה הקשת בענן וראיתיה לזכר ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש חיה בכל בשר אשר על הארץ". שלוש פעמים מופיע כאן הביטוי "קשת בענן". הקשת המכילה את כל צבעי הטבע, מופיעה תמיד על רקע אפוריות ושחור העננים. ובתווך נמצאים המים המביאים חיים לעולם.

² איזה דימוי מוצא יחזקאל לנוגה כבוד ה' שהוא רואה במעשה המרכבה? - קשת בענן. ודווקא הוא מדגיש גם את המים - את "יום הגשם". ראה שם גם פסוק קודם "כעין החשמל" שאולי מתקשר לברק.

³ תרגום יונתן, אשר בניגוד לתרגום אונקלוס, מרחיב ומבאר את הפסוקים (ראה ספרו של שניאן: תרגום ואגדה בו, מאגנס, ירושלים תשנ"ג) מתרגם "ביני" ל"מאמרי". וכך הוא גם מתרגם את פסוק טז להלן: "והיתה קשת בענן ואראנה לזכור ברית עולם בין מאמרו של יי ובין כל נפש חיה בכל בשר שעל הארץ". ה"מאמר" מזכיר, כמובן את הבריאה שכולה במאמר הקב"ה: "בעשרה מאמרות נברא העולם" (מסכת אבות פרק ה משנה א). "ברוך שאמר והיה העולם". וכאן, לאחר המבול יש צורך להזכיר שהמאמר לא נמחה במבול.

⁴ הקשת שייכת לאותן תופעות פלאיות, כמו המן ופי האתון וכו' אשר "התגלו" לאחר בריאת העולם, אך הם חלק מהבריאה. זאת, כדי למעט בניסים ובבריאה נוספת (אבל משה אומר על פי הארץ: "אם בריאה יברא ה' ", במדבר טז ל). והקשת, מצטרפת דווקא לכתב ולמכתב ולצבת שהם פלאיים במהותם, אך מרגע שהתגלו הפכו לחלק בלתי נפרד מחיי טבע ובני אדם ולא אירוע חד-פעמי או דבר שהופיע ונעלם כמו השמיר, הבאר, המן, פי האתון וכו'. הקשת היא תופעה פלאית אך משהופיעה היא חלק מטבע והמצויאות. אגב, לגבי אותם עשרה דברים שנבראו בין השמשות, רגע לפני סיום מלאכת הבריאה, יש גרסאות שונות. ראה למשל אבות דרבי נתן נוסח ב פרק לז: "עשרה דברים נבראו בין השמשות הקשת והזיקים והעננים הבאר והמן והמטה ופי הארץ ופי האתון ומקלו של אהרן והמערה. ויש אומרים: אף קברו של משה רבינו. ואילו של אברהם אבינו. רבי נתן אומר: אף כתב והמכתב והלוחות. רבי יהושע אומר: אף העור והשמיר. רבי נחמיה אומר: אף האור והפרדה". וראה גם פסחים נד ע"א.

⁵ לכאורה, אומר הרמב"ן, יש סיבה טובה לחשוב שרק כאן, לאחר המבול, נוצרה הקשת. אך במחשבה שנייה, ובפרט מאז שהמדע הוכיח שזו תופעת טבע שנובעת ממפגש השמש (האור) והמים, מה גם שניתן לראות קשת בכל דלי מים שמוצב מול השמש (פריזמה), אף אנו נקרא את הפסוקים שנית ונראה שאכן הקשת קיימת מבריאת העולם ורק האות, המשמעות שלה כברית בין הקב"ה ובני האדם, היא החידוש שלאחר המבול. בכך, מצטרף הרמב"ן לגישת רס"ג שמדגיש את מילת נתתי ואומר: "כבר נתתיה בענן" והחידוש כאן, לאחר המבול, הוא רק באות ובברית. ביני וביניכם.

⁶ הגאון אצל אבן עזרא הוא רס"ג שמפרש שהקשת מעולם הייתה. לדעת אבן עזרא "נתתי" הוא בלשון בינוני ולא עבר. עכשיו נתתי. ומה נעשה עם טענות המדע? נאמר שאור השמש שלאחר המבול נעשה חזק יותר וכעת הספקטרום נראה גם לעין האדם. אבל גם לשיטת אבן עזרא הקשת הייתה תמיד שם, בסתר, מעבר לענן ורק הקב"ה ראה אותה. לאחר המבול וכאשר הקב"ה רוצה לתת אות לבני האדם, הוא מגלה אותה. בין אבן עזרא לרמב"ן ורס"ג נמצאת שיטת ספורנו שאומר: "את קשתי נתתי בענן - סדרתי שיהיה בטבע", אבל מדגיש בהמשך דבריו שכאן נעשתה הקשת כפולה שזה דבר שחכמי הטבע נלאו לתת לו הסבר. ועד כאן דברינו בצד

שמות רבה (שנאן) פרשה ט סימן ט

"כי ידבר אליכם פרעה לאמר תנו לכם מופת" (שמות ז ט) ... ר' יהודה בר שלום אומר: כהוגן הוא מדבר אליכם - תנו לכם מופת. וכן אתה מוצא בנח, אחר הנסים שעשה לו הקב"ה בתיבה והוציאו, אמר לו: "ולא יהיה עוד מבול לשחת הארץ" (בראשית ט יא), התחיל נח מבקש סימן עד שאמר לו הקב"ה: את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית (שם). ומה נח הצדיק ביקש סימן - פרעה על אחת כמה וכמה!⁷

בראשית רבה לד ו

"צא מן התבה - ... ולא קיבל עליו לצאת. אמר: אצא ואהא פרה ורבה למאירה? עד שנשבע לו הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם עוד, שנאמר: "כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד וגו' "(ישעיה נד ט).⁸

רמב"ן בראשית פרק ט פסוק יב

ואמרו בטעם האות הזה, כי הקשת לא עשאו שיהיו רגליו למעלה שיראה כאלו מן השמים מורים בו, וישלח חציו ויפיצם בארץ (תהלים יח טו), אבל עשאו בהפך מזה להראות שלא יורו בו מן השמים. וכן דרך הנלחמים להפוך אותו בידם ככה כאשר יקראו לשלום למי שכנגדם. ועוד שאין לקשת יתר לכונן חצים עליו.⁹

מסכת ברכות דף נט עמוד א

אמר רבי אלכסנדרי אמר רבי יהושע בן לוי: לא נבראו רעמים אלא לפשוט עקמומית שבלב, שנאמר: "והא- להים עשה שיראו מלפניו" (קהלת ג יד). ואמר רבי אלכסנדרי אמר רבי יהושע בן לוי: הרואה את הקשת בענן צריך שיפול על פניו, שנאמר: "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם, כן מראה הנגה סביב, הוא מראה דמות כבוד ה' ואראה ואפול על פני" (יחזקאל א כח). לייטי עלה במערבא, משום דמחזי כמאן דסגיג לקשתא.¹⁰ אבל ברוכי ודאי מברך. מאי מברך? "ברוך זוכר הברית". במתניתא תנא: רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר: "נאמן בבריתו וקיים במאמרו". אמר רב פפא: הלכך נימרינהו לתרויהו: ברוך זוכר הברית ונאמן בבריתו וקיים במאמרו.¹¹

מדעי הטבע של הקשת. חז"ל, כפי שראינו ונראה לא התעסקו בצד המדעי וכבר הסכימו שהקשת נבראה בערב שבת בין השמשות (נבראה בין השמשות ומופיעה בין שמש לענן), אלא ביפי תפארתה של הקשת ובמה שהיא מסמלת.

⁷ והמדרש ממשיך שם בתיאור אנשים שהלכו בדרכו של נח ובקשו אות וסימן, כמו חזקיהו, חנניה מישאל ועזריה. ואם כך, גם פרעה נוהג כשורה כשהוא מבקש ממשו ואהרון אות או מופת על שליחותם. וכבר הארכנו לדון בנתנית אות ומופת בדברינו [ונתן אליך אות או מופת](#) בפרשת ראה וכן בדברינו [תנו לכם מופת](#) בפרשת וארא. עכ"פ, נח הוא בית אב לכל מי שמבקשים אות או מופת, דרך משה ופרעה, גדעון, ועד נביא שיקום בכל דור שיקום שמבחנו באות או מופת שיעשה.

⁸ לפיכך אנו קוראים פרק זה של ישעיהו בהפטרת השבת. האות והברית שנח מקבל כאן, בדמות הקשת, הוא, עפ"י המדרש, השלמת התנאי שלו לצאת בכלל מהתיבה ולהתחיל חיים חדשים. הקשת היא האות והמופת שנח מבקש (דורש) על מנת לסמל את השבועה שהקב"ה נשבע לו, כשיצא מן התיבה, שלא יהיה עוד מבול על הארץ ושתם עידן העונש הקולקטיבי. ומנח למד אברהם לבקש אפילו על חלק מהעולם, על איזור מסוים שלא יושת עליו הרס כולל, ראה בראשית רבה לט ו בבקשת אברהם על סדום: "חלילה לך מעשות כדבר הזה להמית צדיק עם רשע וכו'". אמר ר' אחא: נשבעת ואמרת שאין אתה מביא מבול לעולם, מה אתה מערים על השבועה? אתמהא! מבול של מים אין אתה מביא, מבול אש אתה מביא? אם כן לא יצאת ידי השבועה!". הקשת היא אות ברית חיים לעולם.

⁹ חזרנו, לרגע, לפרשני המקרא. אפשר שהאות שנח מקבל אמנם מביטיח שלא יהיה עוד הרס טוטלי, אבל הוא מקפל בתוכו גם איום סמוי ותזכורת קשה. הרי הייתה סיבה למה בא מבול לעולם! במבול, הייתה כביכול הקשת הפוכה מזו שאנחנו רואים היום. קימורה היה מופנה כלפי מטה ולא כלפי מעלה. המיתר שעליו מושם החץ היה למעלה והחיצים נשלחו מלמעלה למטה. א-להים כביכול נלחם בבני האדם ובעולם אשר ברא. כעת, התהפכה הקשת, כמו לוחם שבא לקראת יריבו ומראה שאין לו כוונות זדון. אבל שמא היא יכולה גם להתהפך חזרה. נחזור למדרשי חז"ל ולראיית הקשת כשגב ומראה כבוד ה' ולא כאיום על האנושות.

¹⁰ אנו חיים את חיי היום יום שלנו ולא תמיד חושבים, כנח ואברהם ושאר צדיקים יסודי עולם, על נושאים גלובליים וחובקי עולמות. בשבילנו, הקשת, כמו ברק (זיקים) ורעם ושאר פלאי הטבע (הר געש? רעידת אדמה? צונאמי?) תפקידם להוציא אותנו מן השגרה, מלקיחת הטבע כדבר מובן מאליה ואף ללוש בו כרצוננו. יותר מכולם, הקשת "מפשטת עקמומיות לב האדם" החי בשגרה מסמאת ומחרשת, לא ברעש ולא בברק מסנוור או תנודות אדמה וים קולוסאליות, אלא בשקט, ביפי תפארת צבעיה שאינם אלא אותם צבעים החבויים בכל קרן אור רגילה שאנו רואים יום יום ושקעת התפרקו לגורמיהם. קשת בשקט. ואדם שרואה ויודע להבחין, ולרגע מיישר את ליבו מהעקמומיות, נופל על פניו בהתפעלות והתרגשות. ומודה למאמר הקב"ה שגרם לו לעצור לרגע ולהביט ביפי הטבע. וכבר ראינו נפילות אפיים רבות במקרא ובתלמוד ואף אנו עושים כן כמעט כל יום. אלא שבמערבא, היינו ארץ ישראל, לא הסכימו עם דעה זו של התלמוד הבבלי שצריך ליפול על פניו בעת ראיית הקשת (לייטי - קללו מי שעשה כך) שכן נראה כסוגד לקשת. ובין התפעלות מהטבע וסגידה לו (עבודה זרה) דק המרחק.

¹¹ פשרה כגון זו של שילוב נוסחאות, בפרט במחלוקות לגבי נוסח ברכות ותפילות, נמצאת במספר מקומות. ראה למשל, תענית ז ע"א לגבי ברכת ההודאה על הגשם וכן ברכות י' ע"ב לגבי ברכת התורה "זו היא המעולה שבברכות". וראה גם שולחן ערוך אורח חיים סימן קכז לגבי נוסח ה"מודים" שאנו אומרים. ולענייננו, תחילת דרשה זו רואה בקשת דבר שאסור להביט בו (נפילת אפיים) בגלל הפסוק ביחזקאל ואולי גם כהמשך לפסוק בקהלת שמובא בהקשר עם הרעמים (מדובר באותו דרשן). אך בסופה של הדרשה, התהפך

מסכת חגיגה דף טז עמוד א

"כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו שלא בא לעולם: מה למעלה ומה למטה, מה לפניו ומה לאחור"¹² ... "כל שלא חס על כבוד קונו רתוי לו שלא בא לעולם"¹³. מאי היא? רבי אבא אמר: זה המסתכל בקשת, רב יוסף אמר: זה העובר עבירה בסתר. מסתכל בקשת - דכתיב: "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה' " ... דרש ר' יהודה ברבי נחמני, מתורגמיה (מתורגמו) דריש לקיש: כל המסתכל בשלשה דברים עיניו כהות: בקשת, ובנשיא ובכהנים. בקשת - דכתיב כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם הוא מראה דמות כבוד ה'¹⁴.

מסכת חגיגה דף יד עמוד ב

... וכשנאמרו הדברים לפני רבי יהושע היה הוא ורבי יוסי הכהן מהלכים בדרך, אמרו: אף אנו נדרוש במעשה מרכבה. פתח רבי יהושע ודרש. ואותו היום תקופת תמוז היה, נתקשרו שמים בעבים ונראה כמין קשת בענן, והיו מלאכי השרת מתקבצין ובאין לשמוע, כבני אדם שמתקבצין ובאין לראות במזמוטי חתן וכלה.¹⁵

במדבר רבה פרשה יד ג "ביום השביעי"¹⁶

אמר חזקיה: מה נשתנית תכלת משאר מיני צבעונין שצוה הא-להים להיות בציצית? מפני שתכלת דומה לעשבים, והעשבים דומים לים, והים דומה לרקיע, והרקיע דומה לקשת, והקשת דומה לענן, והענן דומה לכסא, והכסא דומה לכבוד, שנאמר: "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ... הוא מראה דמות ה'" (יחזקאל א כח). וחלק ליראיו תכלת שהוא מעין כבודו, שנאמר: "ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת" (במדבר טו לח). הוי: "ויבא מלך הכבוד" - שהוא חולק כבוד ליראיו.¹⁷

העניין לגמרי. לא רק שאין ליפול אפיים משום שנראה כעבודה זרה, אלא שאדרבא, יש לברך על הקשת, בשם ומלכות, ולצורך כך ודאי שצריך לפחות להביט בה.

¹² אלה דברי המשנה בתחילת פרק שני (משנה א) במסכת חגיגה אשר דנה בתנאים המיוחדים בהם מותר לעסוק במעשה מרכבה ומעשה בראשית. והקשת המופיעה בפרשתנו ובמעשה המרכבה שפרק א ביחזקאל היא הקשר בין מעשה בראשית למעשה מרכבה. "רתוי" הוא ראוי. ראה רש"י בגמרא שם דף יא ע"ב וכן שטיינזלץ ומילון אבן שושן בערך "רתוי". ובנוסח המשניות כתוב "ראוי", ראה אלבק וכן קהתי.

¹³ ראה דברינו [כבוד א-להים הסתר דבר](#) בפרשת בראשית.

¹⁴ מדרש זה מציג עמדה ברורה וחד משמעית של איסור ההסתכלות בקשת, בדומה לאיסור ההסתכל בכהנים בשעת ברכתם (שמקורו במקדש שאז היו מברכים בשם המפורש, ראה הגמרא שם בהמשך, ואנו מקפידים על איסור זה גם היום). ראה מדרש פתרון תורה פרשת וידבר עמוד 118: "קשת מפני שיהיה דומה למראה שכינה, שנאמר: כמראה הקשת. וכאיזה צד יעשה? רואה ומעלים עיניו ממנו ומברך ... וכך היה הושעיה עושה בשעה שהיה הקשת נראית, היה מכניס את בנו לחדר חדרים". והסמך הוא הפסוק ביחזקאל המסיים במילים: "הוא מראה דמות כבוד ה' ואראה ואפול על פני". גמרא זו בחגיגה היא המשך ברור לסיפור על הארבעה שנכנסו לפרדס (דף יד ע"ב) שמסתיים לא רק בסופו הטרגי של אלישע בן אבויה (אחר), אלא גם זה של בן עזאי שהציץ ומת וגם זה של בן זומא שנטרפה דעתו תוך כדי עיסוק במעשה בראשית (שם טו ע"א) ואפילו ר' עקיבא שיצא בשלום "בקשו מלאכי השרת לדוחפו" (טו ע"ב). ולגבי בן זומא ראה גם בראשית רבה ב ד.

¹⁵ האיסור כמו החשש לעסוק בנסתר הוא נושא רחב וסבוך ואפילו בגמרא שם, בתחילת פרק שני במסכת חגיגה, אנו מוצאים פנים לכאן ולכאן. ההסתכלות וההתבוננות המעמיקה בקשת, המסמלת את ההתעסקות בנסתר, איננה שלילית או פסולה מעיקרה. למי שחכם ומבין מדעתו מותר לדרוש במעשה בראשית בשניים ובמעשה מרכבה ביחיד (חגיגה פרק ב משנה א). וכבר הארכנו לדון בנושא זה בדברינו [גשמים בעתם ושדים בזמנם מעשה מרכבה](#) בחג השבועות. עכ"פ, כנגד האיסור של ההסתכלות בקשת וארבעה שנכנסו לפרדס ושלושה מהם יצאו בפגע, עומד סיפור זה על דרשות נפלאות שעוררו את הטבע לחיים עד שכל האילנות אמרו שירה (ראה הסיפור הקודם שם על ר' יוחנן בן זכאי ור' אלעזר בן ערך שממנו למדו ר' יהושע ור' יוסי לדרוש במעשה בראשית ומרכבה) ואף הקשת הצטרפה למעלה.

¹⁶ דרשה זו מופיעה כחלק מדרשות רבות בפרשת נשא על הפסוק "ביום השביעי נשיא לבני אפרים", אך בגוף הדרשה שלנו הוא דורש את הפסוק מתהלים כד: "שאו שערים ראשיכם ... ויבא מלך הכבוד" וכן הוא דורש את הפסוק "ופרשו בגד כליל תכלת" שזה היה הכיסוי החיצוני של הארון (מעל עורות התחש), בעוד שבכל שאר הכלים היה כיסוי עור התחש מעל בגד התכלת. והוא קושר את התכלת של הארון עם התכלת של הציצית ואת שניהם עם הקשת שראה יחזקאל.

¹⁷ ובילקוט שמעוני תהילים פרק צ "תפלה למשה" רמז תתמא מובאת הסיימת הבאה למדרש זה: "אמר חזקיה: אם לובשין ציצית ותכלת, לא יהו סבורין שמא תכלת הם לובשין, אלא שיהיו מסתכלין באותה ציצית כאלו שכונה שרויה עליהם וראיתם אותם וזכרתם". ומכאן משמע שאדרבא, מצווה להסתכל בדברים המסמלים את כבוד ה': ציצית, רקיע, ים, עשבים, עננים וגם הקשת. ומכאן, מן הסתם המקור לפיוט "כדמות הקשת בתוך הענן - מראה כהן" (חולק כבוד ליראיו). עוד על הקשר בין הקשת לקריאת שמע, ראה מדרש פרקי דרבי אליעזר פרק כג: "ונתן אות בקשת או ברית שבועה בינו לבין העם, שנאמר: את קשתי נתתי בענן, וכן התקינו חכמים שיהיה שבועת נח בכל יום ויום, שנאמר: למען ירבו ימיכם וימי בניכם". וצריך להשלים את הפסוק: "על האדמה". אם "שמוע תשמעו", אז תזכו ל:"ונתתי מטר ארצכם בעיתו", אבל לא מטר של מבל שימחה חו"ח את היקום. אתם תשארו על האדמה. הכל בזכות השבועה שנשבע ה' לנח: "אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד וגו' (ישעיה נד ט) שהקשת היא האות והמופת על כך.

בראשית רבה פרשה לה סימנים ב, ג

"ויואמר א-להים זאת אות הברית אשר אני נותן ביני וביניכם ... לדורת עולם". - אמר ר' יודן: לדורת כתוב,¹⁸ פרט לשני דורות, לדורו של חזקיהו ולדורו של אנשי כנסת הגדולה. ר' חזקיה מוציא דורם של אנשי כנסת הגדולה ומביא דורו של ר' שמעון בן יוחאי.¹⁹

אליהו זכור לטוב ור' יהושע בן לוי היו יושבים ושוניים כאחד. הגיעו לשמועה משל ר' שמעון בן יוחאי, אמרו: הרי בעל השמועה, ניכנס ונשאל אותו. נכנס אליהו זכור לטוב אצלו. אמר לו: מי עמך? אמר לו: גדול הדור הוא, ר' יהושע בן לוי. אמר לו: נראתה הקשת בימיו? אמר לו: הן. אמר לו: אם נראתה הקשת בימיו, אין הוא ראוי לראות סבר פני.²⁰

"את קשתי נתתי" - קישותי דבר שהוא מוקף לי.²¹ אפשר כן, אלא קשים של פירות.²² "והיה בענני על הארץ" - ר' יודן בשם ר' סימון: (משל) לאחד שהיה בידו קולב²³ רותח. ביקש לתנו על בנו ונתנו על עבדו.²⁴

... והאחר דרש: כתוב: "והיתה הקשת בענן וראיתיה לזכור ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש חיה". "בין אלהים" - זו מדת הדין שלמעלה, "ובין כל נפש חיה" - זו מדת הדין של מטה. מדת הדין של מעלה קשה, ומדת הדין של מטה רפה.²⁵

שבת שלום

וגשמים בעיתם²⁶ וכתיקונם²⁷

מחלקי המים

¹⁸ חסר שני וא"ו. כתוב לדורת וקוראים לדורות

¹⁹ פה שוב מתהפך הגלגל. נניח לציצית ולקריאת שמע ולכל הדברים הצנועים המסמלים את מראה הקשת בענן של כבוד ה' שיחזקאל מוסיף לנו, ונחזור לנח, לשבועה שלא יהיה עוד מבול, לברית הארץ ולקשת של הטבע שאנו רואים. גם אם נאמר שאין הקשת סימן רע ומאיים (ראה רמב"ן לעיל), עדיין עצם העובדה שצריך להזכיר את הברית, שצריך "לשלוף" את ההסכם המיוחד הזה, אומר שיש כאן בעיה. אולי טוב יותר דור שלא נזקק לתזכורת ולברית זו, דור שרואה את הטבע ושומר עליו ועל מוסריות החברה האנושית, כך שאינו זקוק לברית נח. דור שחי כנח ובנח בברית שהוא כורת עם עצמו ועם הטבע סביבו. שני דורות מיוחדים היו כאלה.

²⁰ סיפור זה על ר' שמעון בר יוחאי שלא רצה לקבל את פני ר' יהושע בן לוי (בעולם האמת), משום שבימיו של ר' יהושע בן לוי נראתה הקשת, מופיע גם בפסיקתא דרב כהנא יא וכן במסכת כתובות עז ע"ב (שם משמע שבאמת לא נראתה הקשת בימיו של ר' יהושע בן לוי, אלא שהוא לא רצה להתהדר בכך). הקשת מסמלת את מידת הדין והופעתה מציינת מצב של חטא והידרדרות מוסרית שבו מן הראוי היה שיבוא שוב מבול לעולם ורק אות הברית שנתן הקב"ה מונע זאת. דעה זו ניתנת לחיבור הן לגישה החיובית אשר מוצגת במדבר רבה (ובמידת מה גם בגמרא בברכות) והן לגישה הקשה שמוצגת בגמרא במסכת חגיגה וברמב"ן על הקשת ההפוכה. בכל מקרה, מוסכם שאין זה שבח לצדיק הדור שהקשת נראית בימיו - סימן שהיה כאן חטא. אלא שעדיין יש שתי אפשרויות. מחד גיסא, הקשת היא הסמל של מידת הדין וזו עזות פנים להביט בה בלי לחשוש, בדומה לעזות הפנים של העיסוק במעשה בראשית - זה החיבור הברור למסכת חגיגה. אבל מאידך גיסא, יש כאן סמל לסליחה וכפרה. בסופו של דבר אין יותר מבול - זה החיבור האפשרי לגמרא בברכות ולמדרש במדבר רבה.

²¹ דומה לי. אותו מראה הקשת בענן שראה יחזקאל שהוא כבוד ה', יהיה גלוי לעין כל?

²² חזרנו להיבט המיסטי של הקשת שהיא כבוד ה'. הדרשן משחק עם המילה קשת. מחד גיבא, דבר המוקף לי, כביכול דומה לקב"ה וכבוד שכניתו נראה לעין כל. ואז אסור להביט וצריך אולי להיכנס לחדרי חדרים. מאידך, כל זה איננו אלא כקש, כקליפה ומעטפת של פרי. הפרי עצמו הוא הרחק מאיתנו ואין חשש שנביט או נחזה בכבוד השם. אדרבא, נראה בכבודו בנגלה ונזכר בו, במצוותיו ובעולם שברא והפקיד בידנו "לעובדה ולשומרה".

²³ פירוש א. א. הלוי אומר: קרדום. ולא מצאתי מקור מילה זו. ויש נוסחאות שכתוב כאן סולת רותחת, ראה רמב"ן בראשית ט יב.

²⁴ הענן הוא שמסוכך עלינו. הוא העבד שהקרדום או הסולת הרותחת מורדים עליו במקום עלינו. הקשת "נלחמת" בענן ויוצאים מים חיים.

²⁵ גדולים וטובים התקשו במדרש זה והרמב"ן שמביא אותו בפירושו (בראשית ט יב) אומר שהוא סוד נעלם. לנו נראים שני פירושים אפשריים. האחד לחומרה והשני לקולא. לחומרה, הקשת מזהירה את בני האדם לקיים את הדין למטה ("שופך דם האדם באדם דמו יישפך", למשל) שאם תהיה רפה, תצטרך מידת הדין שלמעלה להיות קשה. והפירוש השני, שהקשת מסוככת על בני האדם וגורמת לריפוי מידת הדין שלמעלה שהיא קשה ועד שיוורת למטה היא נמהלת במידת הרחמים (בקשת שהיא שילוב של המטר שמשקה את הארץ והשמש שמצמיחה את הירק) והופכת לרפה.

²⁶ בלילות שבת ורביעי וימים טובים, ראה דברינו [גשמים בעיתם ושדים בזמנם](#) בפרשת בחוקותי.

²⁷ ראה הסיפור על חוני המעגל מסכת תענית פרק ג משנה ח: "התחילו גשמים מנטפין, אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי בורות שיחין ומערות. התחילו לירד בזעף, אמר: לא כך שאלתי אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתיקונן".